

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 84

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 4 februarie 2016

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 744 din 3 noiembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1), art. 24 alin. (4), art. 30 alin. (1) lit. j), art. 39, art. 41, art. 49, art. 50 alin. (2) și art. 51 din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, precum și a Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.588/2007, în ansamblul lor și, în special, a dispozițiilor art. 44 din acestea	2-5	30.	— Hotărâre privind acordarea unor ajutoare de urgență familiilor persoanelor decedate în urma tragicului eveniment din data de 30 octombrie 2015	14
Decizia nr. 768 din 10 noiembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 și ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006 pentru aprobarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare, care se acordă în agricultură începând cu anul 2007, și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură	5-8	45.	DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
Decizia nr. 895 din 17 decembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 641 și art. 666 din Codul de procedură civilă	9-13	42.	— Decizie privind numirea domnului Eduard Corjescu în funcția de secretar de stat la Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice	14
			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
			— Ordin al ministrului transporturilor pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Comisiei de atestare, disciplină și soluționare a contestațiilor, a Metodologiei de organizare a cursurilor de formare, instruire și perfecționare profesională a auditorilor/inspectorilor de siguranță rutieră, precum și de atestare a acestora, a Metodologiei de contractare a evaluării de impact asupra siguranței rutiere și a auditului/inspecției de siguranță rutieră, de desemnare și de lucru a auditorilor/inspectorilor de siguranță rutieră, precum și a contractelor-cadru care se încheie de către Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. cu investitorii, cu administratorii și cu auditorii/inspectorii de siguranță rutieră	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 744**

din 3 noiembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1), art. 24 alin. (4), art. 30 alin. (1) lit. j), art. 39, art. 41, art. 49, art. 50 alin. (2) și art. 51 din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, precum și a Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.588/2007, în ansamblul lor și, în special, a dispozițiilor art. 44 din acestea

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8, art. 24 alin. (4), art. 29 alin. (1) lit. j), art. 39, art. 41, art. 50 alin. (2) și art. 51 din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, excepție ridicată de Stelian Simion în Dosarul nr. 8.412/94/2013 al Judecătorei Buftea — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 812D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru partea Asociația de Proprietari a Blocului D Buftea, președintele asociației, cu împuternicire la dosar, lipsind autorul excepției și cealaltă parte. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Asociației de Proprietari a Blocului D Buftea care solicită respingerea excepției.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 230/2007. Cât privește celelalte dispoziții criticate, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 726 din 16 decembrie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 25 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 8.412/94/2013, **Judecătoria Buftea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8, art. 24 alin. (4), art. 29 alin. (1) lit. j), art. 39, art. 41, art. 50 alin. (2) și art. 51 din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari.** Excepția a fost invocată de Stelian Simion într-o cauză având ca obiect o acțiune în pretenții, respectiv obligarea autorului excepției la

plata cheltuielilor de întreținere restante și neachitate, precum și a penalităților de întârziere, acțiune introdusă de asociația de proprietari din imobilul în care locuiește acesta.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia arată, în esență, că art. 8 din Legea nr. 230/2007 este neconstituțional, deoarece pentru modificarea sau completarea statutului ori a acordului de asociere este necesar acordul a 2/3 din numărul proprietarilor membri ai asociației, iar nu acordul tuturor proprietarilor din imobil. De asemenea, susține că art. 24 alin. (4) din Legea nr. 230/2007 aduce atingere dreptului de proprietate, deoarece hotărârile adunării generale a asociației de proprietari sunt obligatorii și pentru proprietarii care nu sunt membri ai asociației. Art. 30 alin. (1) lit. (j) [indicat din eroare ca fiind art. 29 lit. j)] și art. 49 din Legea nr. 230/2007, care reglementează stabilirea sistemului propriu de penalizări pentru restante la plata cheltuielilor asociației, aduc atingere dreptului de proprietate al persoanelor care nu sunt membri ai asociației. Art. 39 și art. 41 din Legea nr. 230/2007 aduc atingere dreptului de proprietate privată, deoarece utilizarea proprietății comune de către terți, precum și modificările constructive și utilizarea în alte scopuri a unor părți sau elemente de construcție ale clădirii nu necesită acordul tuturor proprietarilor din clădire. Art. 50 alin. (2) din Legea nr. 230/2007 creează o inegalitate între asociație și proprietar, întrucât acțiunea în justiție promovată de asociație este scutită de taxă de timbru, pe când acțiunea în justiție introdusă de proprietar este supusă timbrării. Art. 51 din Legea nr. 230/2007 încalcă dreptul de proprietate privată, deoarece se poate înscrie un privilegiu în registrul de publicitate imobiliară la simpla cerere a președintelui asociației de proprietari, pentru o sumă datorată cu titlu de restanță, care nu este cuprinsă într-un titlu executoriu. Arată că Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 230/2007, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.588/2007, și, în special, art. 44 din aceste norme, sunt neconstituționale, deoarece preiau articolele menționate din Legea nr. 230/2007 cu privire la care s-au formulat anterior criticile.

7. **Judecătoria Buftea — Secția civilă** apreciază că normele de lege criticate sunt conforme cu dispozițiile constituționale invocate de autor.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** apreciază, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, consideră

că, prin prevederile Legii nr. 230/2007, legiuitorul a instituit cadrul legal prin care asociațiile de proprietari au posibilitatea efectivă de a-și realiza scopul, și anume administrarea și gestionarea unei proprietăți comune, în concordanță cu dispozițiile art. 44 alin. (1) din Constituție. De asemenea, arată că prevederile art. 44 alin. (1) din Constituție, care consacră garantarea dreptului de proprietate privată, prevăd în teza a doua că atât limitele, cât și conținutul acestui drept „sunt stabilite prin lege”. Rezultă în mod evident că limitele aduse prin lege dreptului de proprietate asupra părților destinate folosirii în comun de către toți proprietarii dintr-o clădire cu mai multe locuințe, sunt justificate constituțional prin asigurarea posibilității efective de administrare, folosire, întreținere și exploatare a imobilului în interesul tuturor proprietarilor de locuințe din acel imobil. Mai mult, în măsura în care textul de lege criticat prevede expres manifestarea acordului tuturor proprietarilor direct afectați de vecinătate, ca o condiție peremptorie a utilizării de către terți a spațiilor proprietate comună, nu operează nicio îngrădire a dreptului de proprietate al acestora.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. În ceea ce privește obiectul excepției, Curtea observă că, potrivit notelor scrise ale autorului excepției, acesta a ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8, art. 24 alin. (4), art. 30 alin. (1) lit. j) [indicat din eroare ca fiind art. 29 lit. j)], art. 39, art. 41, art. 49, art. 50 alin. (2) și art. 51 din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, precum și a Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 230/2007, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.588/2007. Instanța care a sesizat Curtea Constituțională, respectiv Judecătoria Buftea — Secția civilă, a reținut, atât în practica, cât și în dispozitivul încheierii de sesizare, că excepția de neconstituționalitate vizează dispozițiile art. 8, art. 24 alin. (4), art. 30 alin. (1) lit. j) [indicat din eroare ca fiind art. 29 lit. j)], art. 39, art. 41, art. 50 alin. (2) și art. 51 din Legea nr. 230/2007, fără a se pronunța în vreun fel asupra dispozițiilor art. 49 din Legea nr. 230/2007 și asupra Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 230/2007, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.588/2007.

13. În jurisprudența sa, prin Decizia nr. 1.227 din 20 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 17 din 10 ianuarie 2012, și Decizia nr. 122 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 27 mai 2014, Curtea a statuat că, în cazul în care instanța de judecată sesizează Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a anumitor dispoziții din legi sau ordonanțe fără a se pronunța asupra altora, criticate în cadrul aceleiași excepții de neconstituționalitate, instanța de contencios constituțional va analiza excepția de neconstituționalitate astfel cum aceasta a fost ridicată de autorul său. Doar în ipoteza în care instanța judecătorească, prin

dispozitivul hotărârii, consideră excepția referitoare la una sau unele dintre dispozițiile legale criticate ca fiind inadmisibilă, contrară prevederilor art. 29 alin. (1), (2) sau (3) din Legea nr. 47/1992, și respinge cererea de sesizare cu această motivare, Curtea Constituțională nu se va pronunța cu privire la această excepție. În această împrejurare, autorul are, potrivit art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, posibilitatea atacării cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare, a soluției de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate.

14. Față de cele expuse, având în vedere și notele scrise ale autorului excepției, Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 alin. (1), art. 24 alin. (4), art. 30 alin. (1) lit. j), art. 39, art. 41, art. 49, art. 50 alin. (2) și art. 51 din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 23 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare, precum și a Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.588/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 18 ianuarie 2008, în ansamblul lor, și, în special, a dispozițiilor art. 44 din acestea.

15. Dispozițiile art. 8 alin. (1), art. 24 alin. (4), art. 30 alin. (1) lit. j), art. 39, art. 41, art. 49, art. 50 alin. (2) și art. 51 din Legea nr. 230/2007, cu modificările și completările ulterioare, au următorul cuprins:

— Art. 8 alin. (1): *„Pentru modificarea sau completarea statutului ori a acordului de asociere este necesar acordul a cel puțin 2/3 din numărul proprietarilor membri ai asociației de proprietari.”;*

— Art. 24 alin. (4): *„Hotărârile adunării generale a asociației de proprietari sunt obligatorii și pentru proprietarii din condominiu care nu au fost prezenți la adunarea generală, precum și pentru proprietarii care nu sunt membri ai asociației de proprietari.”;*

— Art. 30 alin. (1) lit. j): *„(1) Comitetul executiv, reprezentat de președintele asociației de proprietari, are următoarele atribuții: [...]”*

j) stabilește sistemul propriu de penalizări ale asociației de proprietari pentru restanțele afișate pe lista de plată ce privesc cheltuielile asociației de proprietari, conform prevederilor legale;”;

— Art. 39: *„Proprietatea comună poate fi utilizată de către terți, persoane fizice sau juridice, de drept public ori de drept privat, numai cu acordul majorității proprietarilor membri ai asociației și al proprietarilor direct afectați de vecinătate, în baza unui contract de închiriere, de folosință sau de concesiune.”;*

— Art. 41: *„Modificările constructive și utilizarea în alte scopuri a unor părți sau elemente de construcție ale clădirii, cum ar fi: ancorarea de reclame pe pereți, suspendarea de stâlpi, pereți, scări interioare și altele asemenea, se vor putea face numai pe baza deciziei comitetului executiv, cu acordul proprietarilor direct afectați și, după caz, pe baza unui proiect tehnic întocmit de instituții de specialitate, verificat de un expert autorizat, precum și cu autorizația pentru executarea de lucrări, eliberate în condițiile legii.”;*

— Art. 49: *„(1) Asociația de proprietari poate stabili un sistem propriu de penalizări pentru orice sumă cu titlu de restanță, afișată pe lista de plată. Penalizările nu vor fi mai mari de 0,2% pentru fiecare zi de întârziere și se vor aplica numai după o perioadă de 30 de zile care depășește termenul stabilit pentru*

plată, fără ca suma penalizărilor să poată depăși suma la care s-au aplicat.

(2) Termenul de plată a cotelor de contribuție la cheltuielile asociației de proprietari, afișate pe lista lunară de plată, este de maximum 20 de zile calendaristice.

(3) Sumele rezultate din aplicarea penalităților de întârziere vor face obiectul fondului de penalități al asociației de proprietari și se vor utiliza numai pentru plata penalizărilor impuse asociației de proprietari de către terți și pentru cheltuieli cu reparațiile asupra proprietății comune sau alte cheltuieli de natură administrativă.”;

— Art. 50 alin. (2): „Acțiunea asociației de proprietari este scutită de taxă de timbru.”;

— Art. 51: „(1) Asociația de proprietari are un privilegiu imobiliar cu rang prioritar asupra apartamentelor și altor spații proprietăți individuale ale proprietarilor din condominiu, precum și un privilegiu asupra tuturor bunurilor mobile ale acestora, pentru sumele datorate cu titlu de cotă de contribuție la cheltuielile asociației de proprietari, după cheltuielile de judecată datorate tuturor creditorilor în interesul cărora au fost făcute.

(2) Privilegiul se înscrie în registrul de publicitate imobiliară al judecătoriei, la cererea președintelui asociației de proprietari, pe baza extraselor de pe ultima listă lunară de plată a cotelor de contribuție din care rezultă suma datorată cu titlu de restanță. Privilegiul se radiază la cererea președintelui asociației de proprietari sau a proprietarului, pe baza chitanței ori a altui înscris prin care asociația confirmă plata sumei datorate.

(3) Operațiunile de publicitate imobiliară privitoare la privilegiul prevăzut la alin. (1) și (2) sunt scutite de taxă de timbru.”

16. Autorul susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) — *Egalitatea în drepturi* și art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, față de obiectul cauzei în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, respectiv obligarea autorului excepției la plata cheltuielilor de întreținere restante și neachitate, precum și a penalităților de întârziere, dispozițiile art. 8 alin. (1) referitor la cvorumul necesar pentru modificarea sau completarea statutului sau acordului de asociere, art. 39 privind condițiile utilizării de către terți a proprietății comune, art. 41 referitor la modul în care se vor face modificările constructive și utilizarea în alte scopuri a unor părți sau elemente de construcție ale clădirii și art. 51 privind instituirea unui privilegiu imobiliar cu rang prioritar din Legea nr. 230/2007 nu au legătură cu soluționarea cauzei și, prin urmare, nu îndeplinesc condiția de admisibilitate prevăzută la art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, excepția cu un atare obiect urmând a fi respinsă ca inadmisibilă.

18. Referitor la excepția de neconstituționalitate a Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.588/2007, în ansamblul lor, și, în special, a dispozițiilor art. 44 din acestea, reținem că, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, obiect al controlului de constituționalitate pe calea excepției de neconstituționalitate îl pot constitui doar legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau ordonanțe, astfel că analiza constituționalității dispozițiilor din acte normative cu caracter secundar emise în executarea legii, așa cum sunt hotărârile Guvernului, nu intră în competența instanței de contencios constituțional, fiind inadmisibilă.

19. Față de cele menționate, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1), art. 39, art. 41 și art. 51 din Legea nr. 230/2007, precum și a Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.588/2007, în ansamblul lor, și, în special, a dispozițiilor art. 44 din acestea este inadmisibilă.

20. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (4), art. 30 alin. (1) lit. j) și art. 49 din Legea nr. 230/2007, prin raportare la prevederile constituționale ale art. 44, referitor la dreptul de proprietate privată, Curtea reține că, prin Decizia nr. 726 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 9 martie 2015, a răspuns unor critici de neconstituționalitate identice celor din cauza de față, formulate de același autor, și a respins ca neîntemeiată excepția.

21. Astfel, Curtea a reținut că, în cazul unui imobil cu mai multe locuințe, proprietarii dețin, pe lângă dreptul de proprietate individuală asupra apartamentelor sau spațiilor cu altă destinație decât aceea de locuință, și un drept de proprietate comună pe cote-părți, stabilă și forțată, asupra celorlalte spații dintr-un condominiu. Pornind de la această stare de coproprietate forțată asupra părților comune ale imobilului, precum și de la necesitatea reprezentării intereselor proprietarilor în raporturile cu terții furnizori de servicii, legiuitorul a reglementat posibilitatea înființării asociațiilor de proprietari, structuri asociative cu personalitate juridică ce au ca scop administrarea, folosirea, întreținerea și exploatarea imobilului în interesul tuturor proprietarilor. Astfel, din perspectiva scopului asociației, caracterul obligatoriu al hotărârii asociației de proprietari și pentru proprietarii care nu sunt membri, precum și posibilitatea de a se stabili un sistem propriu de penalizări reprezintă măsuri adecvate, necesare și care păstrează un just echilibru între interesul colectiv al proprietarilor și cel individual al fiecărui proprietar în parte.

22. De asemenea, Curtea a reținut că legiuitorul a permis stabilirea de către asociația de proprietari a unui sistem propriu de penalizări pentru orice sumă cu titlu de restanță, întrucât acesta instituie o măsură de protecție a proprietarilor care își plătesc la termen cotele de contribuție la cheltuielile asociației de proprietari. În lipsa unei astfel de reglementări s-ar putea ajunge în situația ca aceștia să nu mai beneficieze de serviciile contractate cu terții ori să suporte penalitățile ce rezultă din neplata la termen a serviciilor de către alți proprietari. Ca atare, Curtea a reținut că această măsură sancționează, pe de o parte, comportamentul culpabil al proprietarilor, iar pe de altă parte, protejează colectivitatea fără a aduce atingere justului echilibru între interesele concurente.

23. Totodată, în ceea ce privește art. 50 alin. (2) din Legea nr. 230/2007, Curtea a observat că scutirea de la plata taxei de timbru reprezintă o facilitate fiscală acordată de legiuitor asociațiilor de proprietari, numai cu privire la acțiunile ce decurg din neplata cotelor de contribuție la cheltuielile asociației. Instituirea unor excepții de la regula generală a plății taxei judiciare de timbru, constând în scutiri de la plata acesteia, nu este însă contrară prevederilor art. 16 din Legea fundamentală, deoarece atât obligația de plată a taxelor judiciare de timbru, cât și excepțiile stabilite de lege se aplică deopotrivă tuturor cetățenilor aflați în situații identice, precum și tuturor litigiilor de aceeași natură.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1), art. 39, art. 41 și art. 51 din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, precum și a Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.588/2007, în ansamblul lor, și, în special, a prevederilor art. 44 din acestea, excepție ridicată de Stelian Simion în Dosarul nr. 8.412/94/2013 al Judecătorei Bufta — Secția civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în dosarul aceleiași instanțe și constată că prevederile art. 24 alin. (4), art. 30 alin. (1) lit. j), art. 49 și art. 50 alin. (2) din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Bufta — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 noiembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 768

din 10 noiembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 și ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006 pentru aprobarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare, care se acordă în agricultură începând cu anul 2007, și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 și ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006 pentru aprobarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare, care se acordă în agricultură începând cu anul 2007, și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, excepție ridicată de Gabriel Emanuel Nițulescu în Dosarul nr. 12.258/2/2009** al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 830D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă, personal, autorul excepției de neconstituționalitate. Se constată lipsa celorlalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent arată că, la dosarul cauzei, partea Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură a depus note prin care solicită să se constate că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și nu îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de Legea nr. 47/1992.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate, care menționează că va face un istoric al faptelor pentru a sublinia cum s-au aplicat actele normative în „viața reală”, considerând că aspectele referitoare la excepție le-a precizat prin cererea scrisă. Astfel, arată că la sfârșitul anului 2006, în luna decembrie, a achiziționat un anumit număr de oi, pe care nu le-a înregistrat în registrul agricol. În data de 29 decembrie 2006 a intrat în vigoare Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006, care precizează, la art. 9, că pot beneficia de subvenție cei care dețin, cresc și exploatează animale, iar dacă s-ar face o interpretare gramaticală a acestei sintagme — „*dețin, cresc și exploatează*” — se observă că aceste verbe sunt la indicativ prezent, care indică o acțiune reală în derulare în momentul vorbirii, context în care arată că sunt două situații: dacă raportarea este la momentul intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 125/2006 și, din acest

punct de vedere, există probleme, sau dacă raportarea este la momentul la care actul normativ menționat este în vigoare (între data de 29 decembrie 2006 și data abrogării, respectiv anul 2015).

5. În acest context, susține că prevederile legale criticate sunt neclare, pe de o parte, față de Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 624 din 7 februarie 2013, definitivă și irevocabilă, pe de altă parte, față de Ordinul nr. 295/2007 al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale pentru stabilirea modului de implementare, a condițiilor specifice și a criteriilor de eligibilitate pentru aplicarea schemelor de plăți naționale directe complementare în sectorul zootehnic, în acord cu reglementările comunitare în domeniul, care stabilesc momente diferite de raportare, precum și termene diferite în ceea ce privește ovinele și bovinele. Astfel, în timp ce Înalta Curte de Casație și Justiție se raportează la momentul intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 125/2006, Ordinul nr. 295/2007 are în vedere întreaga perioadă în care este în vigoare Ordonanța de urgență.

6. De asemenea, precizează că Legea nr. 139/2007 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 125/2006 pentru aprobarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare, care se acordă în agricultură începând cu anul 2007, și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură nu a adus precizări în ceea ce privește interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție sau asupra celor stabilite prin ordinul menționat.

7. Totodată, relevă aspecte referitoare la data înregistrării ovinelor în registrele specifice, precum și la competitivitatea pieții în ceea ce privește produsele rezultate de la ovine și cele rezultate de la bovine, context în care precizează că și din perspectiva înregistrării în registrele speciale prevederile legale criticate sunt neclare, neputându-și adapta conduita astfel încât să intre sub incidența acestora.

8. Domnul judecător Petre Lăzăroiu, cu încuviințarea președintelui Curții Constituționale și în temeiul art. 216 alin. (5) din Codul de procedură civilă, adresează autorului excepției de neconstituționalitate întrebarea cu privire la cererea de acordare a subvenției, respectiv dacă a formulat o asemenea cerere și când a solicitat prima dată acordarea acestei subvenții.

9. Autorul excepției de neconstituționalitate arată că nu a existat o asemenea cerere, întrucât cererea se face pe un formular special, iar acel formular nu l-a obținut ca urmare a faptului că, în opinia Agenției de Plăți și Intervenții pentru Agricultură, nu îndeplinea condițiile prevăzute de prevederile criticate. De asemenea, precizează că, la acel moment, acest formular nu se regăsea pe pagina de internet a Agenției de Plăți și Intervenții pentru Agricultură.

10. Președintele Curții Constituționale solicită autorului excepției de neconstituționalitate să precizeze care este suma în discuție pe care a pierdut-o ca urmare a nedepunerii cererii de subvenție.

11. Autorul excepției de neconstituționalitate precizează că, inițial, suma era de 3.500 euro, în timp ridicându-se la 7.500 euro, nefiind singurele sume pe care nu le-a primit.

12. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public menționează că prin textul criticat se arată foarte clar că plățile naționale directe complementare în sectorul zootehnic se acordă producătorilor agricoli, persoane fizice sau juridice, care dețin, cresc și exploatează animale de producție, identificate și înregistrate în sistemul național. Atât condiția deținerii, creșterii sau exploatarea de animale, cât și condiția ca acestea să fie identificate și înregistrate în sistemul național în momentul intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 125/2006

trebuie îndeplinite pentru obținerea plăților. Astfel, condițiile pentru obținerea plăților directe complementare au fost stabilite tocmai în aplicarea dispozițiilor constituționale a căror încălcare o invocă autorul excepției de neconstituționalitate. De altfel, Guvernul, în cuprinsul actului normativ, motivează urgența în adoptarea acestuia, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituție, iar dispozițiile criticate se aplică numai pentru viitor, nefiind contrare art. 15 alin. (2) din Constituție. Față de cele prezentate, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

13. Prin Încheierea din 27 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 12.258/2/2009**, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 și ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006 pentru aprobarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare, care se acordă în agricultură începând cu anul 2007, și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, excepție ridicată de Gabriel Emanuel Nițulescu într-o cauză având ca obiect pretenții, respectiv constatarea netemeinicii modului în care a fost exclus de la plata subvențiilor aferente anului 2007 pentru ovinele aflate în exploatare și obligarea la plata sumelor aferente respectivelor subvenții.**

14. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că art. 9 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006 este neconstituțional în raport cu art. 1 alin. (3) din Constituție, deoarece textul este neclar, astfel că subiectul de drept nu știe ce conduită să adopte pentru a se conforma respectivului text de lege, încălcându-se, astfel, principiul securității juridice, principiu recunoscut și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului și, prin urmare, obligatoriu și pentru legislația națională prin prisma art. 20 alin. (1) și (2) din Constituție. Norma juridică trebuie să fie clară, inteligibilă, întrucât cei cărora li se adresează trebuie nu doar să fie informați în avans asupra consecințelor actelor și faptelor lor, ci să și înțeleagă consecințele legale ale acestora, în caz contrar, principiul *nemo consetur ignorare legem* nu ar mai putea fi aplicat, ceea ce ar avea grave consecințe asupra securității raporturilor sociale, a existenței societății, în general. Or, Înalta Curte de Casație și Justiție, printr-o decizie civilă, arată care este comportamentul pe care subiectul de drept ar fi trebuit să îl aibă pentru a se conforma prevederilor art. 9 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006, respectiv „subiectul de drept ar fi trebuit să dețină, crească și să exploateze animale de producție, identificate și înregistrate în sistemul național”. Așadar, în accepțiunea Înaltei Curți de Casație și Justiție, subiectul de drept, pentru a putea obține subvenția, ar fi trebuit să dețină, să crească și să exploateze animale de producție „deja” „identificate și înregistrate în sistemul național” la momentul apariției Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 125/2006. În acest context, menționează că, în temeiul art. 74 — „*Transferul de exploatare*” — din Regulamentul (CE) nr. 796/2004, și fermierul care nu deținea animale de producție „deja” „identificate și înregistrate în sistemul național”, la momentul apariției Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 125/2006, dar care achiziționa animale „deja” „identificate și înregistrate în sistemul național”, pentru care s-a depus cerere de subvenție, putea să beneficieze de subvenție.

15. Or, prevederile criticate ar fi fost clare dacă s-ar fi specificat încă din cuprinsul acestora că fermierul care beneficiază de subvenție este cel care are deja identificate în sistemul național sau cel care le va înregistra într-un interval de timp determinat (o zi în cazul ovinelor și caprinelor și o lună în cazul bovinelor).

16. Formularea „înregistrate în sistemul național” este neclară și prin prisma faptului că nu stabilește referința exactă în timp cu privire la momentul înregistrării. Lipsa oricărei precizări (fie sintagma „deja”, fie o dată exactă), coroborată cu prevederile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006, lăasă fermierului posibilitatea să înțeleagă orice, respectiv că referința temporală poate fi: momentul apariției Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 125/2006; începutul anului 2007; momentul apariției ordinului ce va arăta modul de implementare; condițiile specifice și criteriile de eligibilitate pentru aplicarea schemelor de plăți directe și plățile naționale directe complementare; momentul depunerii cererii de solicitare a subvențiilor; un moment precizat prin ordin.

17. Prevederile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006 [prin coroborare cu art. 9 din Ordonanța de urgență și cu art. 3 alin. (1) lit. d) și alin. (2) lit. c) ale anexei la Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 295/2007 pentru stabilirea modului de implementare, a condițiilor specifice și a criteriilor de eligibilitate pentru aplicarea schemelor de plăți naționale directe complementare în sectorul zootehnic, în acord cu reglementările comunitare în domeniu] ce lasă „clarificarea legii” printr-un ordin ce va fi emis ulterior (la patru luni după adoptarea ordonanței de urgență), indică faptul că adoptarea acestui act normativ nu se încadrează în noțiunea de „situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată”, ceea ce contravine art. 115 alin. (4) din Constituție. În acest context, apreciază că dispozițiile criticate sunt neconstituționale și prin prisma art. 15 alin. (2) din Constituție, stabilirea datei exacte de referință făcându-se ulterior, prin ordin.

18. Totodată, susține că prevederile criticate sunt contrare art. 1 alin. (3) și (5), deoarece nu se poate stabili printr-un text de lege ca un ordin de ministru să modifice un act juridic superior cum este o ordonanță de urgență, ordin care introduce condiții noi de eligibilitate, respectiv „lipsa datoriilor la bugetul de stat”, fără a se preciza foarte clar care este momentul de referință ce trebuie avut în vedere pentru a se stabili dacă un fermier este dator bugetului de stat ori bugetelor locale și nici ce se întâmplă, din punct de vedere juridic, în momentul în care își achită datoria către stat.

19. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât nu sunt încălcate prevederile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție. Astfel, se arată că art. 9 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006 este clar în sensul că plățile naționale directe complementare în sectorul zootehnic se acordă producătorilor agricoli, persoane fizice și juridice, care dețin, cresc și exploatează animale de producție, identificate și înregistrate în sistemul național. Atât condiția deținerii, creșterii sau exploatării de animale de producție, cât și condiția ca acestea să fie identificate și înregistrate în sistemul național în momentul intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 125/2006 trebuie îndeplinite pentru obținerea plăților. Nu e posibil, pentru obținerea plăților, ca ulterior să se dețină, crească sau exploateze animale de producție sau aceste animale deja deținute, crescute sau exploatare să fie ulterior identificate și înregistrate în sistemul național. Legiuitorul a dorit să beneficieze de aceste plăți producătorii agricoli care, pe de o parte, dețin efectiv, cresc efectiv sau exploatează efectiv animale de producție la data intrării în vigoare a Ordonanței de

urgență a Guvernului nr. 125/2006, iar, pe de altă parte, aceste animale de producție să fie deja identificate și înregistrate în sistemul național, pentru a combate orice fraudă în obținerea acestor plăți. Tocmai în aplicarea dispozițiilor constituționale invocate au fost date prevederile criticate, prin care legiuitorul reglementează condițiile de obținere de plăți naționale directe complementare.

20. De asemenea, se arată că nu este încălcat art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece art. 9 și art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006 se aplică doar pentru viitor și nu pentru o perioadă anterioară intrării în vigoare a acestui act normativ.

21. Totodată, se precizează că prevederile criticate nu sunt contrare art. 115 din Constituție, deoarece în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 125/2006 se motivează urgența în adoptarea acestei reglementări, iar prevederile constituționale nu interzic ca, prin ordin, ministrul să stabilească modalitățile concrete de punere în aplicare a dispozițiilor ordonanței de urgență în ceea ce privește implementarea, condițiile specifice și criteriile de eligibilitate pentru aplicarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare.

22. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

23. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, susținerile părții prezente, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

24. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

25. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 9 și ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006 pentru aprobarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare, care se acordă în agricultură începând cu anul 2007, și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.043 din 29 decembrie 2006, care au următorul cuprins:

— Art. 9: „(1) *Plățile naționale directe complementare (PNDC) în sectorul zootehnic se acordă în limita resurselor financiare alocate anual prin legea bugetului de stat, pentru speciile de animale prevăzute în legislația în vigoare.*

(2) *Sursa de finanțare a plăților naționale directe complementare în sectorul zootehnic se asigură din bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, în limita prevederilor bugetare aprobate.*

(3) *Se acordă plăți naționale directe complementare în sectorul zootehnic producătorilor agricoli, persoane fizice sau juridice, care dețin, cresc și exploatează animale de producție, identificate și înregistrate în sistemul național.”*

— Art. 13: „*Modul de implementare, condițiile specifice, criteriile de eligibilitate și termenii de referință pentru aplicarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare se stabilesc, în acord cu reglementările*

comunitare în domeniu, prin ordin al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

26. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006 pentru aprobarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare, care se acordă în agricultură începând cu anul 2007, și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 139/2007, cu modificările și completările ulterioare, a fost abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 23 martie 2015.

27. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitor la valorile supreme ale poporului român și la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 15 alin. (2) potrivit căruia „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”, și art. 115 alin. (4) referitor la condițiile în care Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență.

28. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este inadmisibilă, pentru motivele ce se vor arăta în continuare.

29. Astfel, verificând îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”, Curtea reține, pe de o parte, că la data încheierii de sesizare a Curții Constituționale (27 martie 2015), prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 125/2006 erau abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în

agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 23 martie 2015. Pe de altă parte, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a constatat că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

30. În concluzie, deși și-au încetat aplicabilitatea, textele de lege criticate ar putea fi supuse analizei de constituționalitate în măsura în care acestea continuă să producă efecte juridice în cauza în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate, sens în care este, spre exemplu, Decizia nr. 548 din 24 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 26 iulie 2012.

31. Însă Curtea constată că, pentru a obține plățile solicitate, autorul excepției de neconstituționalitate trebuia să depună o cerere de acordare a subvenției, însoțită de documentele prevăzute de lege. Or, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, în prezenta cauză, acesta nu a formulat o asemenea cerere de acordare a subvenției, ceea ce, astfel cum a reținut și instanța de judecată pe rolul căreia se află soluționarea cauzei, duce la decăderea reclamantului din dreptul de a obține o asemenea subvenție.

32. Față de această împrejurare, Curtea constată că nu sunt îndeplinite condițiile cumulative prevăzute de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, întrucât, chiar și în eventualitatea unei admiteri a excepției de neconstituționalitate a prevederilor criticate, în lipsa cererii depuse, aceasta nu ar mai prezenta relevanță pentru autorul acesteia și nu ar mai produce efecte în ceea ce îl privește, fapt ce duce la respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

33. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 și ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2006 pentru aprobarea schemelor de plăți directe și plăți naționale directe complementare, care se acordă în agricultură începând cu anul 2007, și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, excepție ridicată de Gabriel Emanuel Nițulescu în Dosarul nr. 12.258/2/2009** al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 noiembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ionita Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 895

din 17 decembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 641 și art. 666
din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 20 și pct. 29 din Legea nr. 138/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe, excepție ridicată de Liana-Corina Alexan și Maria Alexan în Dosarul nr. 24.522/271/2014 al Judecătoriei Oradea — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 953D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent-șef referă asupra faptului că partea Petre-Vasile Șerbănescu a depus un punct de vedere prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, se arată că nu este încălcat accesul liber la justiție al persoanei și că încuviințarea executării silite este supusă controlului de legalitate al instanței judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 11 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 24.522/271/2014, **Judecătoria Oradea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 20 și pct. 29 din Legea nr. 138/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe**, excepție ridicată de Liana-Corina Alexan și Maria Alexan într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare formulată împotriva executării silite pornite, la cererea creditorului, de către executorul judecătoresc în temeiul unui titlu executoriu reprezentat de un contract de împrumut cu garanție imobiliară autentificat, investit cu formulă executorie. Investiția cu formulă executorie a contractului de împrumut cu garanție imobiliară a fost realizată prin încheierea din 12 noiembrie 2014, pronunțată de Judecătoria Oradea, iar cererea de executare silită a fost formulată la 20 noiembrie 2014, dată la care executorul judecătoresc a și încuviințat executarea silită.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că posibilitatea declanșării imediate a procedurii

executării silite odată cu investiția titlului executoriu cu formulă executorie încalcă principiile de drept care delimitează procedura investiției cu formulă executorie de cea a încuviințării executării silite. O asemenea posibilitate stabilită prin textele legale criticate este în contradicție atât cu art. 622 alin. (1) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia obligația stabilită prin hotărârea unei instanțe sau printr-un alt titlu executoriu se aduce la îndeplinire de bunăvoie, cât și cu art. 638 alin. (1) din Codul de procedură civilă, dispoziții care nu obligă trecerea în mod imperativ și obligatoriu la pornirea executării silite odată cu investiția cu formulă executorie.

7. De asemenea, autorii excepției sunt nemulțumiți de faptul că contestația la executare formulată nu suspendă executarea silită pornită de către executorul judecătoresc, instanța judecătorească neputând cenzura legalitatea încheierii de încuviințare a executării silite mai înainte ca aceasta să își producă efectele juridice.

8. Cu privire la art. 1 pct. 29 din Legea nr. 138/2014, se arată că prin competența acordată executorului judecătoresc de a încuviința executarea silită, pe de o parte, se conferă acestuia puterea unei instanțe judecătorești, contrar art. 124 și 125 din Constituție, iar, pe de altă parte, acesta devine o instanță extraordinară în sensul art. 126 alin. (5) din Constituție. De asemenea, se apreciază că textul criticat încalcă accesul liber la justiție, precum și dreptul la apărare al debitorului prevăzut de art. 21 alin. (1) și (2), respectiv art. 24 din Constituție.

9. **Judecătoria Oradea — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens, se arată că dispozițiile art. 1 pct. 20 din Legea nr. 138/2014 nu îngăduiesc accesul liber la justiție, reglementând doar modalitatea de investiție cu formulă executorie a titlurilor executorii altele decât hotărârile judecătorești. Încuviințarea executării silite dispusă de executorul judecătoresc este o procedură formală supusă controlului legalității sau temeiniciei conform art. 666 alin. (6) din Codul de procedură civilă; o atare soluție legislativă fluidizează procedura executării silite și nu afectează puterea judecătorească, neputându-se, astfel, constata o ingerință în înfăptuirea justiției.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 1 pct. 20 și pct. 29 din Legea nr. 138/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură

civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe. În realitate, având în vedere prevederile art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit cărora „dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta. Intervențiile ulterioare de modificare sau de completare a acestora trebuie raportate tot la actul de bază”, Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 640¹ și art. 665 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 3 august 2012. Soluția legislativă cuprinsă în aceste dispoziții, în urma republicării Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, a fost preluată în art. 641 — *Învestirea cu formulă executorie* și art. 666 — *Încuviințarea executării silite*, texte asupra cărora Curtea urmează a se pronunța prin prezenta decizie. Acestea au următorul cuprins:

— Art. 641: „(1) *Titlurile executorii, altele decât hotărârile judecătorești, pot fi puse în executare numai dacă sunt investite cu formulă executorie.*

(2) *Cererea de investire cu formulă executorie se soluționează de judecătoria în circumscripția căreia se află domiciliul sau sediul creditorului ori al debitorului, după caz, în camera de consiliu, fără citarea părților. Dacă domiciliul sau, după caz, sediul creditorului se află în străinătate, creditorul va putea depune cererea de investire și la judecătoria în circumscripția căreia se află domiciliul său ales.*

(3) *Instanța va verifica dacă înscrisul întrunește toate condițiile de formă cerute de lege pentru a fi titlu executoriu, precum și alte cerințe în cazurile anume prevăzute de lege.*

(4) *Încheierea prin care se respinge cererea de investire cu formulă executorie poate fi atacată numai cu apel de către creditor, în termen de 5 zile de la comunicare.*

(5) *Încheierea prin care se admite cererea de investire cu formulă executorie nu este supusă niciunei căi de atac, dar legalitatea acesteia poate face obiectul contestației la executare.*

(6) *Formula executorie are următorul cuprins:*

«Noi, Președintele României,

Dăm împuternicire și ordonăm executorilor judecătorești să pună în executare titlul (Aici urmează elementele de identificare a titlului executoriu.) pentru care s-a pronunțat prezenta încheiere de investire cu formulă executorie. Ordonăm agenților forței publice să sprijine îndeplinirea promptă și efectivă a tuturor actelor de executare silită, iar procurorilor să stăruie pentru ducerea la îndeplinire a titlului executoriu, în condițiile legii. (Urmează semnătura președintelui completului și a grefierului.)»”.

— Art. 666: „(1) *Cererea de executare silită se soluționează în maximum 3 zile de la înregistrarea ei.*

(2) *Executorul judecătoresc se pronunță asupra încuviințării executării silite, prin încheiere, fără citarea părților. Motivarea încheierii se face în cel mult 7 zile de la pronunțare.*

(3) *Încheierea va cuprinde, în afara mențiunilor prevăzute la art. 657 alin. (1), arătarea titlului executoriu pe baza căruia se va face executarea, suma, atunci când aceasta este determinată sau determinabilă, cu toate accesoriile pentru care s-a încuviințat urmărirea, când s-a încuviințat urmărirea silită a bunurilor debitorului, și modalitatea concretă de executare silită, atunci când s-a solicitat expres aceasta.*

(4) *Încuviințarea executării silite permite creditorului să ceară executorului judecătoresc competent să recurgă, simultan ori succesiv, la toate modalitățile de executare prevăzute de lege în vederea realizării drepturilor sale, inclusiv a cheltuielilor de executare. Încuviințarea executării silite produce efecte pe întreg teritoriul țării. De asemenea, încuviințarea executării silite se extinde și asupra titlurilor executorii care se vor emite de executorul judecătoresc în cadrul procedurii de executare silită încuviințate.*

(5) *Executorul judecătoresc va respinge cererea de încuviințare a executării silite numai dacă:*

1. *cererea de executare silită este de competența altui organ de executare decât cel sesizat;*

2. *hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu;*

3. *înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu este investit cu formulă executorie;*

4. *creanța nu este certă, lichidă și exigibilă;*

5. *debitorul se bucură de imunitate de executare;*

6. *titlul cuprinde dispoziții care nu se pot duce la îndeplinire prin executare silită;*

7. *există alte impedimente prevăzute de lege.*

(6) *Încheierea prin care s-a dispus încuviințarea executării silite poate fi supusă controlului instanței de executare pe calea contestației la executare, în condițiile legii. Încheierea prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silite poate fi contestată de către creditor, în termen de 15 zile de la comunicare, la instanța de executare”.*

14. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 124 privind înfăptuirea justiției, art. 125 privind statutul judecătorilor și art. 126 alin. (5) privind interdicția înființării de instanțe extraordinare. De asemenea, Curtea reține că, în motivarea excepției de neconstituționalitate, este invocat, în mod implicit, și art. 1 alin. (5) din Constituție în componenta sa referitoare la calitatea legilor.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 641 din Codul de procedură civilă, Curtea reține că acestea reglementează cu privire la investirea cu formulă executorie. Această instituție a fost consacrată prin dispozițiile art. 269 din Codul de procedură civilă din 1865, art. 374 alin. 1 din cod stabilind, inițial, că nicio hotărâre nu se poate executa dacă nu este investită cu formula executorie prevăzută la art. 269 alin. 1, iar, ulterior, după modificările aduse prin Legea nr. 459/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 994 din 13 decembrie 2006, că hotărârea judecătorească sau alt titlu se execută numai dacă este investit cu formula executorie prevăzută la art. 269 alin. 1. De asemenea, art. 374¹ din cod, cuprinzând o normă cu caracter general, prevedea că „Înscrisurile cărora legea le recunoaște caracterul de titlu executoriu sunt puse în executare fără investirea cu formula executorie”.

16. Cu privire la investirea cu formula executorie, Curtea, în jurisprudența sa referitoare la prevederile corespondente din Codul de procedură civilă din 1865, a reținut că aceasta este un ordin dat în numele Președintelui României organelor de executare, agenților administrativi și procurorilor ca, după caz, să procedeze la executarea hotărârii sau să sprijine această executare. Așa fiind, rezultă că Președintele României, ca șef al puterii executive, dă structurilor acesteia un ordin care are semnificația colaborării puterilor statului la aplicarea Constituției și a legilor, ceea ce nu înfrânge principiul constituțional al separației puterilor în stat (a se vedea Decizia nr. 162 din 21 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 610 din 14 decembrie 1999, Decizia nr. 163 din 21 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 21 decembrie 1999, Decizia nr. 471 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 22 iunie 2007, Decizia nr. 740 din 13 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 23 octombrie 2007, Decizia nr. 1.607 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2011, Decizia nr. 1.262 din 27 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 20 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 389 din 26 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 7 iunie 2012). De asemenea, Curtea a statuat că, „în cadrul procedurii de investire cu formula executorie a hotărârilor

judecătorești, instanța nu judecă fondul cauzelor, ci îndeplinește o formalitate necesară punerii în executare a acestora de către organele competente. Prin urmare, în această fază procesuală nu sunt puse în discuție drepturi sau interese ale părților [...]” (Decizia nr. 1.262 din 27 septembrie 2011, *precizat*).

17. Odată cu intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă la 15 februarie 2013, legiuitorul a renunțat la exigența investiției cu formulă executorie, astfel încât nici hotărârile judecătorești și nici înscrisurile cărora legea le recunoaște caracterul de titlu executoriu nu mai sunt supuse investiției cu formulă executorie, ele fiind supuse doar încuviințării executării silite la instanța de executare. După intrarea în vigoare a Legii nr. 138/2014, legiuitorul a reintrodus investiția cu formulă executorie numai în privința titlurilor executorii altele decât hotărârile judecătorești, această operațiune fiind realizată de judecătoria în circumscripția căreia se află domiciliul sau sediul creditorului ori al debitorului, după caz, în cameră de consiliu, fără citarea părților.

18. Având în vedere cele anterior arătate, Curtea observă o lipsă de stabilitate a normelor juridice care reglementează instituția investiției cu formulă executorie, acestea fluctuând în mod radical într-un interval temporal mai mic de 2 ani. Soluția legislativă la care s-a ajuns, respectiv investiția cu formulă executorie numai a titlurilor executorii altele decât hotărârile judecătorești, în privința căreia jurisprudența anterior citată a Curții își păstrează valabilitatea, respectă, în sine, exigențele art. 124 și 126 din Constituție referitoare la înfăptuirea justiției și competența instanțelor judecătorești, întrucât acestea, bucurându-se de garanțiile de independență și imparțialitate, certifică faptul că aceste înscrisuri sunt apte, din punct de vedere juridic, să fie valorizate prin executare silită, așadar, de a fi titluri executorii; în acest sens, art. 641 alin. (3) din cod menționează că instanța judecătorească verifică dacă „*înscrisul întrunește toate condițiile de formă cerute de lege pentru a fi titlu executoriu, precum și alte cerințe în cazurile a nume prevăzute de lege*”. În consecință, numai prin mijlocirea instanțelor judecătorești se poate da un ordin în numele Președintelui României organelor de executare, agenților administrativi și procurorilor ca, după caz, să procedeze la executarea hotărârii sau să sprijine această executare. Acest ordin confirmă forța executorie a înscrisului și deschide posibilitatea creditorului de a apela la forța de constrângere a statului. Așadar, punerea în executare silită a titlului executoriu, altul decât o hotărâre judecătorească, este condiționată, în primul rând, de investirea sa cu formulă executorie, iar, în al doilea rând, de cererea de executare silită formulată de către creditor și încuviințată de executorul judecătorească. În schimb, hotărârile judecătorești prevăzute la art. 632 alin. (2), art. 633 și art. 634 din cod nu sunt supuse acestei formalități, întrucât este de la sine înțeles că acestea, fiind titluri executorii și ținând seama de faptul că emană în mod direct de la puterea judecătorească, dau posibilitatea creditorului de a apela la agenții puterii executive în vederea executării silite. De aceea, în privința hotărârilor judecătorești, creditorul trebuie să formuleze doar o cerere de executare silită, cerere supusă încuviințării executorului judecătorească. În consecință, Curtea constată că art. 641 din Codul de procedură civilă nu încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție, conținutul său normativ fiind unul clar, precis și previzibil. De asemenea, soluția legislativă cuprinsă în textul analizat este în conformitate cu prevederile art. 21 alin. (1) și (2) și art. 124 din Constituție, întrucât autoritatea care dispune investiția cu formulă executorie — procedură necontencioasă — este o instanță judecătorească, care, la rândul său, beneficiază de garanțiile de independență și imparțialitate inerente dreptului la un proces echitabil. De asemenea, lipsa citării părților respectă exigențele art. 21 din Constituție, având în vedere că această procedură nu vizează drepturile sau interesele părților (a se vedea și paragraful 16 al prezentei decizii). Curtea mai observă că dispozițiile art. 24 din Constituție, privite prin prisma debitorului, art. 125 din Constituție, care reglementează statutul constituțional al judecătorilor, și art. 126 alin. (5) referitor la

instanțele extraordinare nu sunt incidente în analiza referitoare la constituționalitatea art. 641 din Codul de procedură civilă.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 666 din Codul de procedură civilă, Curtea reține că, în redactarea inițială a Codului de procedură civilă aplicabilă în perioada 15 februarie 2013—18 octombrie 2014, data intrării în vigoare a Legii nr. 138/2014, încuviințarea executării silite a hotărârilor judecătorești și înscrisurilor cărora legea le recunoaște caracterul de titlu executoriu se realiza de către instanța de executare, respectiv de judecătoria în circumscripția căreia se află biroul executorului judecătorească care urma să facă executarea, creditorul putând alege un executor judecătorească din raza curții de apel unde se află imobilul, unde se află domiciliul/sediul debitorului sau unde urmează a se face executarea [art. 650 alin. (1) și (2), art. 651 alin. (1) și art. 665 alin. (1)]. După intrarea în vigoare a Legii nr. 138/2014, procedura încuviințării executării silite a fost regândită, în sensul că hotărârile judecătorești și celelalte titluri executorii — acestea din urmă investite cu formulă executorie — se pun în executare silită de către executorul judecătorească numai după ce acesta încuviințează executarea silită (în prezent, art. 666 din Codul de procedură civilă).

20. Având în vedere noul cadru normativ, Curtea reține că, de principiu, titlul executoriu reprezentat de o hotărâre judecătorească sau de un înscris, altul decât o hotărâre judecătorească, investit cu formulă executorie, poate fi pus în executare silită la cererea creditorului în măsura în care debitorul nu a executat de bunăvoie obligația stabilită în sarcina sa prin hotărârea unei instanțe sau printr-un alt titlu executoriu [a se vedea, în acest sens, art. 622 alin. (1) și (2) din cod]. Creditorul, prin formularea cererii de executare silită, solicită concursul statului în realizarea și concretizarea titlului său. Dacă investiția cu formulă executorie are semnificația unui ordin dat pentru a pune în executare titlul executoriu, fiind o formalitate necesară sub aspectul colaborării puterilor în stat — așadar, ea exprimă mai degrabă o relație între autoritățile publice, și nu între creditor și debitor —, în schimb, încuviințarea executării silite are semnificația apelării la forța de constrângere a statului în sensul punerii în executare silită a titlului executoriu, debitorul obligației suportând, astfel, în mod direct, consecințele acestei operațiuni. Ea deschide posibilitatea realizării efective a obligațiilor care incumbă în sarcina debitorului, iar creditorul, prin forța de constrângere a statului, neutralizează libertatea de acțiune a debitorului, realizându-și creanța în dauna voinței acestuia.

21. Curtea observă că, potrivit jurisprudenței sale, „procesul civil constituie activitatea desfășurată de instanță, părți, organe de executare și alte persoane sau organe care participă la înfăptuirea de către instanțele judecătorești a justiției în cauzele civile, în vederea realizării sau stabilirii drepturilor și intereselor civile deduse judecății și executării silite a hotărârilor judecătorești și a altor titluri executorii. Așadar, procesul civil parcurge două faze: judecata și executarea silită, aceasta din urmă intervenind în cazul hotărârilor susceptibile de a fi puse în executare cu ajutorul forței de constrângere a statului sau a altor titluri executorii, în măsura în care debitorul nu își execută de bunăvoie obligația” (Decizia nr. 458 din 31 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2009). Executarea unei sentințe, a oricărei instanțe, trebuie considerată ca făcând parte integrantă din „proces” în sensul art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Hotărârea din 19 martie 1997, pronunțată în Cauza *Hornsby împotriva Greciei*, paragraful 40, Hotărârea din 12 iulie 2007, pronunțată în Cauza *S.C. Ruxandra Trading — S.R.L. împotriva României*, paragraful 52, Hotărârea din 7 ianuarie 2014, pronunțată în Cauza *Fundația Cămine de Elevi ale Bisericii Reformate și Stanomirescu împotriva României*, paragraful 55). Raportând cele anterior expuse la cauza de față, Curtea reține că, prin formularea cererii de executare silită, creditorul solicită declanșarea celei de-a doua faze a procesului civil, respectiv executarea silită.

22. Caracterul unitar al procesului civil impune respectarea garanțiilor ce caracterizează dreptul la un proces echitabil, sub

aspectul independenței și imparțialității autorității, atât în faza judecătorească, cât și a executării silite (a se vedea *mutatis mutandis* și Decizia nr. 503 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 892 din 9 decembrie 2014, paragraful 16, prin care Curtea a statuat în sensul că, prin încuviințarea executării silite de către instanța judecătorească, este respectat caracterul unitar al procesului civil, plasând executarea silită sub controlul instanțelor judecătorești). Curtea, prin Decizia nr. 458 din 31 martie 2009, a stabilit că declanșarea celei de-a doua etape a procesului civil se poate realiza doar prin exercitarea controlului judecătorec cu privire la aceasta. Este o exigență constituțională care trebuie respectată de legiuitor, indiferent de actul normativ care reglementează procedura executării silite (Codul de procedură civilă din 1865 sau Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă) și de faptul că legea impune sau nu obligația investirii cu formulă executorie a hotărârii judecătorești sau a titlurilor executorii altele decât hotărârile judecătorești, după caz.

23. În acest context, Curtea constată că, potrivit art. 666 alin. (5) din Codul de procedură civilă, prin încuviințarea executării silite se verifică dacă: cererea de executare silită este de competența altui organ de executare decât cel sesizat; hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu este investit cu formulă executorie; creanța nu este certă, lichidă și exigibilă; debitorul se bucură de imunitate de executare; titlul cuprinde dispoziții care nu se pot duce la îndeplinire prin executare silită; există alte impedimente prevăzute de lege. Analizând aceste aspecte, Curtea reține, pe de o parte, că competența executorului judecătorec de a verifica dacă înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, constituie, potrivit legii, titlu executoriu [art. 666 alin. (5) pct. 2 din cod] se suprapune cu competența instanței judecătorești ca în procedura investirii cu formulă executorie a acestuia să verifice dacă înscrisul întrunește toate condițiile de formă cerute de lege pentru a fi titlu executoriu, ceea ce echivalează cu posibilitatea acordată executorului judecătorec de a controla legalitatea unei hotărâri judecătorești, iar, pe de altă parte, competența executorului judecătorec menționată la art. 666 alin. (5) pct. 4—7 din cod presupune realizarea unor aprecieri făcute de acesta care excedează competenței sale de punere în executare a dispozițiilor cu caracter civil din titlurile executorii [art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 20 octombrie 2011]. Or, Constituția recunoaște numai judecătorului *jurisdictio* și *imperium*, adică puterea de a „spune” dreptul și de a impune executarea forțată a hotărârilor/a da hotărâri cu putere de executare silită (a se vedea Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, Decizia nr. 339 din 18 iulie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 25 iulie 1997, sau Decizia nr. 189 din 10 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 22 februarie 2001). Așadar, Curtea constată că nu este de competența executorului judecătorec să dispună el însuși executarea titlului executoriu, acesta putând efectua numai acte de executare în cadrul procedurii declanșate de către o instanță judecătorească. Intervenția instanței judecătorești nu se poate realiza *ex post*, eventual pe calea soluționării unei contestații la executare, conform art. 712 din cod, întrucât hotărârea acesteia nu poate nici înlătura și nici acoperi viciul de neconstituționalitate al actului care a declanșat executarea silită, fază a procesului civil, respectiv caracterul său extrajudiciar.

24. Executorul judecătorec, deși îndeplinește un serviciu public, îl reprezintă pe creditor în raportul execuțional care s-a născut între creditor și debitor, fiind, practic, un agent al acestuia; de altfel, onorariul său, parte a cheltuielilor de executare, chiar dacă, în final, cade în sarcina debitorului, este avansat de creditor [art. 670 din Codul de procedură civilă]. Astfel cum s-a subliniat și în Decizia nr. 458 din 31 martie 2009, executorul

judecătorec nu face parte din autoritatea judecătorească, iar activitatea sa, potrivit art. 4 din Legea nr. 188/2000, se află sub coordonarea și controlul Ministerului Justiției. Mai mult, acesta nu dispune de *imperium* — atribut care caracterizează numai judecătorul — pentru a da o hotărâre în baza căreia se dispune declanșarea executării silite, respectiv încheierea de încuviințare a executării silite, și nu beneficiază de atributele de imparțialitate și de independență specifice numai instanțelor judecătorești (a se vedea și jurisprudența în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 22 mai 1998, pronunțată în Cauza *Vasilescu împotriva României*, paragraful 41, Hotărârea din 6 mai 2003, pronunțată în Cauza *Kleyn și alții împotriva Olandei*, paragraful 190, sau Hotărârea din 15 octombrie 2009, pronunțată în Cauza *Micallef împotriva Maltei*, paragrafele 93—99).

25. Expunerea de motive a legii, avizul Consiliului Legislativ și punctul de vedere al Guvernului nu fac nicio referire la Decizia Curții Constituționale nr. 458 din 31 martie 2009; expunerea de motive a legii menționează doar că noua soluție legislativă este justificată de „creșterea volumului de activitate al instanțelor de executare din cauza numărului relativ mare de cereri de încuviințare a executării silite” și că, „pentru a elimina inconvenientul rezultat din această sporire a competenței [instanțelor judecătorești — s.n.], se impune eliminarea etapei de încuviințare a executării silite din competența instanței și atribuirea acestei sarcini executorului judecătorec”. În consecință, prin adoptarea Legii nr. 138/2014, încuviințarea executării silite a fost dată în competența executorului judecătorec, ceea ce echivalează cu preluarea în noul Cod de procedură civilă a unei soluții legislative constatată în precedent ca fiind neconstituțională. Indiferent de motivațiile care au fost avute în vedere la adoptarea Legii nr. 138/2014, legiuitorul nu poate încălca exigențele constituționale stabilite prin deciziile anterioare ale Curții Constituționale, ci trebuie să găsească alte modalități de rezolvare a dificultăților întâmpinate în practică în acord cu Constituția. În acest sens, Curtea, în repetate rânduri, a statuat că „adoptarea de către legiuitor a unor norme contrare celor hotărâte într-o decizie a Curții Constituționale, prin care se tinde la păstrarea soluțiilor legislative afectate de vicii de neconstituționalitate, încalcă Legea fundamentală. Or, într-un stat de drept, astfel cum este proclamată România în art. 1 alin. (3) din Constituție, autoritățile publice nu se bucură de nicio autonomie în raport cu dreptul, Constituția stabilind în art. 16 alin. (2) că nimeni nu este mai presus de lege, iar în art. 1 alin. (5) că respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie” [a se vedea Decizia nr. 1.018 din 19 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 22 iulie 2010, Decizia nr. 195 din 3 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 18 aprilie 2013, și Decizia nr. 463 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 704 din 25 septembrie 2014, paragraful 38].

26. În jurisprudența sa, Curtea a subliniat importanța principiului constituțional general al comportamentului loial și a stabilit că „revine, în principal, autorităților publice sarcina de a-l aplica și respecta în raport cu valorile și principiile Constituției, inclusiv față de principiul consacrat de art. 147 alin. (4) din Constituție referitor la caracterul general obligatoriu al deciziilor instanței constituționale (a se vedea, cu privire la înțelesul principiului comportamentului loial al autorităților publice, Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 6 noiembrie 2009, Decizia nr. 1.431 din 3 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 12 noiembrie 2010, Decizia nr. 51 din 25 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2012, Decizia nr. 727 din 9 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 477 din 12 iulie 2012, Decizia nr. 924 din 1 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 22 noiembrie 2012, sau Decizia nr. 260 din 8 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 318 din 11 mai 2015). În aceste condiții, Curtea reține că legiuitorul, încălcând autoritatea de lucru judecat și efectele *erga omnes* ale deciziei de constatare a neconstituționalității, a procedat într-un mod contrar comportamentului constituțional loial de care acesta trebuie să dea dovadă față de instanța constituțională și față de jurisprudența acesteia. Întrucât respectarea jurisprudenței Curții Constituționale constituie una dintre valorile care caracterizează statul de drept, Curtea constată că obligațiile constituționale care rezultă din jurisprudența sa circumscriu cadrul activității legislative viitoare; or, în cauza de față, Curtea reține că, prin adoptarea unei soluții legislative similare cu cea constatată, în precedent, ca fiind contrară dispozițiilor Constituției, legiuitorul a acționat *ultra vires*, încălcându-și obligația constituțională rezultată din art. 147 alin. (4).

27. Având în vedere cele anterior expuse, Curtea urmează a constata încălcarea art. 21 alin. (3) și art. 124 din Constituție, prin prisma faptului că începerea/declanșarea procedurii executării silite este sustrasă controlului judecătoresc, astfel că nu sunt respectate exigențele dreptului la un proces echitabil, sub aspectul imparțialității și independenței autorității, înfăptuirea justiției fiind „delegată” executorului judecătoresc, precum și a art. 147 alin. (4) din Constituție, întrucât legiuitorul nu a respectat Decizia Curții Constituționale nr. 458 din 31 martie 2009, ignorând exigențele constituționale stabilite prin aceasta. De asemenea, Curtea, reținând încălcarea prevederilor constituționale antereferite, constată că soluția legislativă contravine și dispozițiilor art. 1 alin. (4) și art. 126 alin. (1) din Constituție, prin prisma exercitării de către executorii judecătorești a unei activități specifice instanțelor judecătorești.

28. Cu privire la efectele pe care urmează a le produce prezenta decizie, Curtea constată că, pe perioada de activitate a unui act normativ, acesta se bucură de prezumția de constituționalitate, astfel încât decizia nu se va aplica în privința procedurilor de executare silită încuviințate până la data publicării sale, aplicându-se, în schimb, în privința contestațiilor la executare formulate împotriva încheierii de încuviințare a executării silite date de executorul judecătoresc aflate pe rolul instanțelor judecătorești la data publicării prezentei decizii, precum și în cele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la data sus-menționată. De asemenea, odată cu publicarea deciziei Curții Constituționale, legiuitorul, în temeiul art. 147 alin. (1) din Constituție, are obligația de a pune de acord întreaga procedură de încuviințare

a executării silite cu dispozițiile Constituției constatate a fi încălcate prin prezenta decizie, așadar, implicit, cu decizia Curții Constituționale, ale cărei considerente și dispozitiv sunt general obligatorii (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, paragraful 77), și să procedeze, în consecință, la respectarea exigențelor constituționale. Până la adoptarea soluției legislative corespunzătoare, ca o consecință a prezentei decizii de admitere a excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că instanțele judecătorești urmează să aplice în mod direct art. 21 alin. (3), art. 124 și art. 126 alin. (1) din Constituție, devenind, astfel, competente să încuviințeze executarea silită [a se vedea *mutatis mutandis*, cu privire la aplicarea directă a Constituției, Decizia nr. 186 din 18 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 16 mai 2000, sau Decizia nr. 774 din 10 noiembrie 2015*), nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii]. Așadar, din ziua publicării prezentei decizii, competența executorilor judecătorești de a încuviința executarea silită încetează.

29. Totodată, Curtea reține că dispozițiile art. 24, art. 125 și art. 126 alin. (5) din Constituție nu au incidență în privința soluționării excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 666 din Codul de procedură civilă, invocarea art. 24 din Constituție putând avea incidență numai în privința contestației la executare, iar celelalte două texte constituționale nu sunt aplicabile în procedura executării silite.

30. Invocarea pretensei imprecizii a normelor procedural civile în materia executării silite cu privire la problema executării voluntare și de bunăvoie a unui titlu executoriu este dedusă din coroborarea art. 622 cu art. 664 și următoarele din Codul de procedură civilă, însă aspectele învederate reprezintă mai degrabă chestiuni care țin de interpretarea și aplicarea legii, revenind instanțelor judecătorești competența de a soluționa problemele ridicate de autorul excepției pe calea contestației la executare. Totuși, Curtea subliniază faptul că executarea voluntară și de bunăvoie nu trebuie să fie un aspect iluzoriu al procedurii de executare, întrucât, potrivit art. 622 alin. (2) din Codul de procedură civilă, numai în cazul în care nu se realizează o atare executare a obligației, aceasta va fi adusă la îndeplinire prin executare silită, așadar, prin declanșarea celei de-a doua faze a procesului civil, respectiv executarea silită.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi în privința excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 641 din Codul de procedură civilă și cu majoritate de voturi în privința excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 666 din Codul de procedură civilă,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Liana-Corina Alexan și Maria Alexan în Dosarul nr. 24.522/271/2014 al Judecătoriei Oradea — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 641 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe judecătorești și constată că dispozițiile art. 666 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Judecătoriei Oradea — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 decembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

*) Decizia nr. 774 din 10 noiembrie 2015 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 6 ianuarie 2016.

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind acordarea unor ajutoare de urgență familiilor persoanelor decedate în urma tragicului eveniment din data de 30 octombrie 2015

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 28 alin. (1) din Legea nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă acordarea, în cursul anului 2016, a ajutoarelor de urgență prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 907/2015 privind acordarea unor ajutoare de urgență familiilor persoanelor decedate în urma tragicului eveniment din data de 30 octombrie 2015, pentru cazurile de deces pentru care familiile nu au beneficiat de ajutor.

(2) Sumele necesare pentru plata ajutoarelor de urgență prevăzute la alin. (1) se suportă din creditele bugetare aprobate cu această destinație în bugetul Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice pe anul 2016.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor
vârstnice,
Claudia-Ana Costea
p. Ministrul finanțelor publice,
Daniela Pescaru,
secretar de stat

București, 3 februarie 2016.
Nr. 30.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind numirea domnului Eduard Corjescu în funcția de secretar de stat la Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Eduard Corjescu se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Sorin Sergiu Chelmu

București, 4 februarie 2016.
Nr. 45.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Comisiei de atestare, disciplină și soluționare a contestațiilor, a Metodologiei de organizare a cursurilor de formare, instruire și perfecționare profesională a auditorilor/inspectorilor de siguranță rutieră, precum și de atestare a acestora, a Metodologiei de contractare a evaluării de impact asupra siguranței rutiere și a auditului/inspecției de siguranță rutieră, de desemnare și de lucru a auditorilor/inspectorilor de siguranță rutieră, precum și a contractelor-cadru care se încheie de către Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. cu investitorii, cu administratorii și cu auditorii/inspectorii de siguranță rutieră

În temeiul prevederilor art. 6 alin. (3), art. 7 alin. (1), art. 8 alin. (3), art. 11 alin. (1) și art. 17 alin. (1) din Legea nr. 265/2008 privind gestionarea siguranței circulației pe infrastructura rutieră, republicată, ale art. II alin. (1) din Legea nr. 125/2012 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 6/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 265/2008 privind auditul de siguranță rutieră, precum și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei de atestare, disciplină și soluționare a contestațiilor, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă Metodologia de organizare a cursurilor de formare, instruire și perfecționare profesională a auditorilor/inspectorilor de siguranță rutieră, precum și de atestare a acestora, prevăzută în anexa nr. 2.

Art. 3. — Se aprobă Metodologia de contractare a evaluării de impact asupra siguranței rutiere și a auditului/inspecției de siguranță rutieră, de desemnare și de lucru a auditorilor/inspectorilor de siguranță rutieră, precum și contractele-cadru care se încheie de către Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. cu investitorii, cu administratorii și cu auditorii/inspectorii de siguranță rutieră, prevăzută în anexa nr. 3.

Art. 4. — Personalul împuternicit să constate contravențiile și să aplice sancțiunile contravenționale prevăzute de Legea nr. 265/2008 privind gestionarea siguranței circulației pe infrastructura rutieră, republicată, este desemnat de către ministrul transporturilor dintre inspectorii de specialitate ai Autorității Rutiere Române — A.R.R., la propunerea directorului general al acestei instituții.

Art. 5. — Anexele nr. 1—3*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 6. — Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 7. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 792/2010 pentru aprobarea componenței, a atribuțiilor și a Regulamentului de organizare și funcționare a comisiei de atestare, disciplină și soluționare a contestațiilor privind auditul de siguranță rutieră, precum și a Metodologiei de atestare a auditorilor de siguranță rutieră, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 13 octombrie 2010, și anexele nr. 1 și 3 la Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 480/2011 pentru aprobarea programelor-cadru de formare, instruire și perfecționare profesională a auditorilor de siguranță rutieră, a tarifelor pentru efectuarea evaluării de impact, a auditului de siguranță rutieră și a inspecției de siguranță, a onorariilor convenite auditorilor de siguranță rutieră, precum și a contractelor-cadru care se încheie de către Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. cu investitorii, cu administratorii și cu auditorii de siguranță rutieră, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 512 și 512 bis din 20 iulie 2011, cu modificările ulterioare.

Art. 8. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul transporturilor,
Alexandru Răzvan Cuc,
secretar de stat

București, 26 ianuarie 2016.
Nr. 42.

*) Anexele nr. 1—3 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

